

Pogled na obzidje čez zeleno ogledalo Dvojnega jezera

vržen kamenček najde črno dno. Spominja me na okameneli Mer de Glace, ledenik pod Mt. Blancem. Nato se pot prevrne navzdol, skoraj za petsto metrov. Pred mano leži Planina za Skalo. Lepo je obnovljena. Spodaj se razkrije vas in smaragdna reka z istim zemljepisnim imenom: Soča. Zaraščeni ostanki pastirske stezice se izgublajo v strmo pobočje. Namenjena je bila v Dolino pod Plazmi, dokler ji ni trava prerasla hrbtenice.

Preden me na prevalčku potegne za sabo, se obrnem v desno. Po dobre pol ure tistega »hojladri« sem na vrhu. Razen lepega razgleda in nekaj kvadratov neudobja ne nudi ničesar. Na zemljevidu se prepričam, da sem na vrhu: Plaski Kuk, 2019 metrov visoko. Komajda kaj višje je kot prevala Štapce in Velika vrata, čez katera sem že šel in ki se mi obetata za današnji desert. Slabe pol ure se mi zdi dovolj za prestavljanje po majhnem vrhu, aparat medtem ukrade nekaj spominov.

Držeč se bolj na vzhodno stran grebena krenem naprej proti škrbinici naslednjega vrha. Levo se skoraj ne upam pogledati, neprijetno mi je kot takrat, ko sem še kot otrok pogledal pri stari mami v globoko »štirno«. Po treh daljših policah se spustim v Travnikovo dolino. Na-

prej gre kot po promenadi. Visoka trava, macesni, cvetje... Po dolinici se razležejo žvižgi – hitri in visoki. Zgoraj je bilo resda nekaj kozorogov, preplaha pa le niso dvigovali. Ne uzrem ničesar, čeprav si odmevi žvižgov že s težavo iščejo izhod iz dolinice. Ko pogledam preko manjšega roba, pa se mi razkrijeta sivo-rjava svizca, ki jo brišeta s širokimi ploskimi telesi, da kar valovita po travi. Ko izgineta v labirintih ruševja, tudi žvižgi utihnejo. Tu sta doma, zato sta se ustrašila za svoj teritorij. Jaz jo bom do svojega še precej žvižgal. Velika vrata so za mano, tudi vzpon iz Lopučnice na hrbet nad Sedmerimi je odveč. Dan se je nagnil in pred kočo ni videti žejnega občinstva. Vzpnem se še na Štapce, od tod naprej gre bolj navzdol, proti domačim bohinjskim planinam. Vsako skalo v bližini poznam in v mislih ponovim njeno ime.

Levo nad planino Ovčarijo se pne nekaj z ruševjem divje zaraščeni glav. Le ena med njimi je zgoraj malo gola. Ime Bela glava ji popolnoma ustreza. V treh letih in treh obiskih sem na njej postavil dva metra velikega možica. Ves iz belih apnenčastih kamnov se je svetil kot svetilnik nad mojimi bližnjimi potmi. Kot dobri, tihi spremljevalec. Tokrat se mi zdi nekam manjši. Verjetno ga je velikonočni potres nekoliko posul. Počakati bo moral na drug dan, ko se mi bo ljubilo čez tisto zeleno džunglo do njega.

Skupaj z zadnjimi sončnimi žarki me sprejme domača planina. Ni ga, s katerim bi razpravljaj, če sem si zaslužil pivo, ki ga pijem. To je prijeten konec ture, ki ga ponavadi še malo obnovim po zemljevidih in vodnikih. A lej ga, zlodja! Tam v Vodniku piše: Plaski Vogel, 2348 m – kar je precej več kot 2019 m. Pogled na skupno karto Triglavski narodni park pa mi razkrije, da sem v za naše razmere številni plazijanski družini malo pomešal člane. Plaski Vogel še kako obstaja, nanj bi moral zaviti že mnogo prej, na sredini obzidja je. Malo me grize, ker sem se pajdašil z manjšim bratcem, pa nič ne de. Plazijanski razgledi so vredni še kakšnega obiska!

Dan v življenju

SAMO RESNIK

*Macesni v megli
Tu in tam droben vetr
Resje
Zaplata snega
Suha trava
Borovje
Majhne rumene rože med skalami*

*Samotna pot po obronkih gore
ki jo je bogve kdaj nadelal bogvekd.*